

LYKKEGAARDS NAVLE

AF
MORTEN
LYKKEGAARD

ILLUSTRATION
SØREN
MOSDAL

“Lad os ikke glemme hvad en amerikansk krydstogtsturist for nyligt udtalte da han blev bedt om at opsummere Københavns goder i ét ord: “Good beer!”

Verdens bedste by

København blev for nyligt kåret til 'Verdens bedste by'. Intet mindre. Godt nok af et mindre engelsk magasin ved navn Monocle som jeg aldrig har hørt om, og godt nok vandt vi kun knebent over nummer to, München. En by jeg nærmest kun kender fordi Hitler havde kronede dage dér i 20'erne og 30'erne, og fordi de har et fodboldhold som jeg i mange år troede var opkaldt efter en grillpølse. Men alligevel – ingen tvivl om at denne kåring er en stor ære, og stormogul Ritt Bjerregaard drog da også straks til den danske ambassade i London for at takke for hæderen.

Mange eksperter inden for livsstil, design og arkitektur glæder sig over den kolossale reklameværdi, udnævnelsen udløser, og man fornemmer hos flere et dybfølt håb om at danskere i det store udland snart kan få lov at rode sig ud i andet end potentielt dødbringende debatter om vores kærlighed til tegneriet.

Og ja, København er jo en virkelig fantastisk og privilegeret by at bo i. Her midt i sommerheden hvor solen skyller ned over byen, og man kan drøne over broen ved Fisketorvet med gnistrende vand til begge sider, nyde synet af de mange nye bygningsværker der skyder op langs Islands Brygge og Sydhavnen – for så at træde pedalen i bund og forvilde sig langt ind i Kongelundens grønne underskove – er byen så langt fra et af de værste steder på kloden at befinde sig.

Et par ting halter dog stadig lidt før København kommer helt op at ringe:

Vores forhædede provinsialisme. Flere af os er stadig ved at gå bagover af forargelse hvis vi præsenteres for et byggeprojekt der omfatter

et hus på mere end fem etager, skønt vi gerne smykker os med at bo i en 'storby' som kontant har fornyelsen og forandringen for øje.

Vores lave tolerance som tilsyneladende følger med det at være dansker og se sig selv som kulminationen på al oplysning og fremskridt. Vi ved udmærket hvordan verden bør indrettes. Derfor tolererer vi heller ikke fejlskridt. Strejfer du fortovet med din cykel, får du straks et mindre møgfald i hovedet fra én af os der skummende af raseri nok skal fortælle dig at en sådan opførsel slet ikke hører hjemme under vores generelle program for perfekt, uantastelig livsførsel.

Vi er elendigt integrerede. Få meter fra mig bor folk der stammer fra helt andre verdensdele, spækket med historier som måske kunne berige min oplevelse af verden, og det eneste jeg taler med dem om er prisen på en grøntsag. Når jeg står i Fakta i Kingosgade, kan jeg på B.T.s forside se at jeg bør gå grassat ved synet af kassedamen der har svøbt et tørklæde

omkring ansigtet, alt imens en flok feminister løber rundt nede i DGI-byen og frigør deres bryster.

Vi har flere og flere hjemløse. Efter århundredets 'boligfest' (som godt nok ser ud til at være stødt på et par gevaldige tømmermænd) er der blevet føjet yderligere et par kilometer til kløften mellem rig og fattig. Se blot på de få hundrede meter der løber op igennem Istedgade fra Hovedbanegården til Enghave Park. I den ene ende hober det sig op med hjemløse, narkomaner og prostituerede, i den anden forskanser børnefamilierne sig i deres millionboliger. Da jeg vadede rundt i San Franciscos gader for 15 år siden, var synet af hjemløse chokerende og eksotisk. Det er det ikke længere.

Men okay, nu skal alt jo ikke fortabe sig i moralsk dundertaler. Lad os ikke glemme hvad en amerikansk krydstogtsturist for nyligt udtalte da han blev bedt om at opsummere Københavns goder i ét ord: "Good beer!" <<